

zvláštní zájem jde. Při tom na prvním místě jmenuje »zákonné zástupce« těchto osob neb korporací, aniž by snad se omezoval na korporace, sledující jen výdělečné cíle. Na takové obmezení nedá se ani z toho usouditi, že pro podjatost zákon vylučuje také určité funkcionáře společností a společenstev zde jmenovaných. Nelze také nahlédnouti, proč by zákonný zástupce korporace, již se má dostat nějakého zvláštního prospěchu, byl z účasti na jednání vyloučen jen tehdy, sleduje-li korporace výdělečné cíle. Vždyť ratio legis ustanovení o podjatosti spočívá v tom, aby se předešlo veškerým pochybnostem o nestrannosti osob, v obec. zastupitelstvu (radě, komisi) o věci jednajících a zaručilo objektivní projednání. Splnění tohoto požadavku je na místě i tenkrát, má-li se poskytnouti nějaká zvláštní výhoda korporaci, která nevykonává činnost výdělečnou.

Ve směru druhém dlužno předem poukázat na to, že si st-lka odůvodnění nálezu, jehož se dovolává, vykládá nesprávně.

V nálezu tom prohlásil nss kategoricky, že »znění § 5 odst. 2 cit. zák. je tak absolutní, že nelze pochybovati o tom, že již a b s t r a k t n í možnost kolise funkčních povinností člena obec. zastupitelstva, který jest členem správní rady akciové společnosti, zakládá podjatost ve smyslu zákona«. Také další jeho věta »Leč i kdyby bylo možno dáti ustanovení § 5/2 přes jeho kategorické znění výklad restriktivní« naznačuje zcela jasně, že nss tento restriktivní výklad nepřipouští, naopak jej výslovně vylučuje, aniž co na tom mění skutečnost, že se další připojenou úvahou dovozuje v nálezu tom in concreto bezdůvodnost tehdejší stížnosti také na základě restriktivního výkladu, jaký stížnost ona zastávala. Také v daném případě setrval soud při onom kategorickém stanovisku, které zaujal v nálezu právě citovaném, a musí proto také u spolku, jakým jest jmenované »Kuratorium«, uznati členy jeho představenstva za podjaté i v tom případě, jestliže by se cíle jeho kryly s úkoly sledovanými obcí a jestliže by zástupci obce, vyslaní do představenstva tohoto spolku, měli v něm většinu.

Musil tedy stížnost i v této její části zamítnouti, aniž měl za tohoto stavu důvod se zabývati ještě také otázkou, zda v daném případě se cíle »Kuratoria«, zvláště vzhledem k jeho teritoriální působnosti, skutečně kryjí s úkoly sledovanými obcí pražskou, zda ve výboru »Kuratoria« mají zástupci obce skutečně většinu a zda zejména tyto podmínky byly dány také v době, kdy o žádosti »Kuratoria« bylo ústředním zastupitelstvem rozhodováno.

Č. 12.290.

Řízení správní. — Samospráva obecní: * Politický úřad, jenž uznal obec povinnou k náhradě škody podle § 37 ob. zřiz., je povinen o žádosti poškozeného na náhradu nákladů právního zastoupení (§ 128 vl. nař. č. 8/1928 Sb.) rozhodnouti nejen co do důvodu, nýbrž i co do výše.

(Nález ze 14. února 1936 č. 12.674/34.)

V ě c : Elfrieda M. v Lanškrouně proti rozh. zem. úřadu v Praze z 20. ledna 1934 o nákladech správního řízení.

V ý r o k : Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y : Okr. úřad v Lanškrouně výměrem z 13. září 1933 rozhodl k žádosti dnešní st-lky podle § 37 obecního zřízení, že obec lanškrounská jest povinna dáti st-lce náhradu za škodu, kterou tato utrpěla tím, že 10. dubna 1932 následkem zřícení schátralé obecní lávky spadla do Jánského potoka a přivodila si zranění, a že je také povinna nahraditi st-lce útraty právního zastoupení.

Další žádosti st-lčině, aby okr. úřad tyto útraty, jež st-lka již dříve byla účtovala, také číselně určil, okr. úřad výměrem ze 16. listopadu 1933 nevyhověl proto, že útraty právního zastoupení spadají do rámce náhrady škody jako její integrující část, a že politický úřad je podle § 37 posl. věty ob. zřiz. oprávněn rozhodovati jen o prejudiciální otázce, t. j. o tom, zda obec je vůbec povinna náhradu dáti, kdežto výši její přísluší stanoviti řádnému soudu.

Odvolání, jež st-lka z výměru tohoto podala, zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím z důvodů prvé stolice, k nimž ještě dodal, že nadto by žádané číselné určení útrat právního zastoupení před soudním určením výše náhrady ani provedeno býti nemohlo, jelikož výše těchto útrat se stanoví podle výše celkového materiálního nároku na náhradu, tato výše však dosud není známa, jelikož soud dosud nerozhodl.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss toto:

Názor žal. úřadu, že náklady řízení tvoří integrující část škody, o jejíž náhradě bylo rozhodováno, je právně mylný. Otázka škody a povinnosti k její náhradě tvoří v řízení, jež zde bylo provedeno, předmět sporu, a důvodem povinnosti obce k náhradě škody je zavinění obce. Naproti tomu otázka povinnosti zaplatiti protistraně útraty řízení jest upravena normou procesní — § 128 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. — a rozhodnou pro povinnost tu není žádná skutečnost materiální, nýbrž čistě procesní, t. j. podlehnutí ve sporu. Proto byl v daném případě okr. úřad vzhledem k ustanovení § 69 odst. 1 cit. nař. povinen o nároku st-lčině na náhradu nákladů, které jí řízením vzešly, rozhodnouti.

Další důvod, připojený žal. úřadem, že takovéto rozhodnutí není dosud možné proto, že ještě nebylo soudem rozhodnuto o výši škody, kterou má obec st-lce nahraditi, spočívá rovněž na mylném právním názoru, že výše této soudně určené škody je pro otázku výše nároku st-lčina na útraty právního zastoupení rozhodnou. Právem poukazuje zde stížnost, že pro řízení správní není předpisu, jenž by výši těchto útrat činil závislou na výši soudně stanoveného odškodného.

Č. 12.291.

S a m o s p r á v a o b e c n í : * Obecní zastupitelstvo jest pokládati za ustavené teprve tím, že volba obecní rady, provedená ve schůzi podle § 59 řádu volení v obcích, nabyla právní moci. (Řešeno podle právního stavu před účinností novely č. 122/1933 Sb.).

(Nález ze 14. února 1936 č. 18.092/35.)